

MARIA I ELENA

Elena Doñate

En aquest número faré l'entrevista a dues ex-alumnes que de sempre han sigut inseparables, i no es comprén fer l'entrevista per separat; són com el pack "duo-amena".

La vida és un "tio-vivo", gira i gira, i no saps mai quan es detindrà, sempre és massa prompte.

Quan estudiava tercer de magisteri va morir la meua germana Maria, i fa dos anys el meu germà Carlos i mon pare (en un mes de diferència). El que sents quan una persona que estimes t'és arravatada no es pot explicar amb paraules. Ara bé, el temps tot ho cura i sempre recordes tots els moments meravellosos viscuts amb ells.

Amb aquesta breu introducció vull donar el meu suport incondicional tant a Elena com a la seua família (fa unes setmanes Elena va perdre el seu germà en un accident de tràfic).

Per començar, dieu el vostre nom complet: Elena Pastor Herrera i Maria Bellés Esteller.

Quins estudis curseu en l'actualitat?:

Maria: Segon de Batxiller Científic.

Elena: Segon de Batxiller Humanístic.

On estudiieu?:

Maria: Jo estudie al Politènic, a Castelló.

Elena: I jo a l'Institut de Vall d'Alba.

A l'acabar els vostres estudis al col·legi, cadascuna de vosaltres va anar a estudiar a un institut distint. No va mermar això la vostra amistat?:

Les dues contesten a l'hora, mirant-se i amb un somriure diuen que no, que l'estar estudiant a llocs dis-

tints no ha fet que canvie res en la seua amistat.

A les dues us uneix, almenys, un interès comú, la "música". Quin instrument toqueu?:

Maria: Jo toque la percussió (al Festival de Bandes de les passades festes d'agost va pujar a tocar amb la Banda Municipal Covarxina amb un vestit de gala -va ser la Regina de les Festes-).

Elena: Jo toque la trompa (de fet, porta al coll una cadena amb una trompa platejada molt bonica).

Què sentiu quan toqueu?:

Maria i Elena: De vegades ho hem pensat, però és molt difícil d'explicar; quan toquem oblidem tots els nostres problemes, ens oblidem de tot.

Tornant al tema de l'escola, quins records teniu de la vostra estada al col·legi?:

Maria: Uns records molt bons. És un lloc on hem viscut la nostra infantesa ací al poble amb els nostres amics de sempre.

Elena: Bé, tot molt bé, encara que no recorde moltes coses..

Què era el que més us agradava?:

Maria i Elena: Que en l'escola érem una família, tant mestres com companys.

Si haguéreu pogut, què haguéreu canviat de la vostra etapa d'estudiant?:

Maria: Res, no res.

Elena: Res. Tréiem unes bones notes i gaudíem al col·legi. Què més podíem demanar?

Vos castigaven sovint o éreu "Bones Xiques"?:

Sempre estàvem xerrant, fins i tot teníem una mestra que ens feia estar agenollades tota la classe perquè parlàvem tot el temps.

Quin va ser el moment més bonic?:

Maria i Elena: Sens dubte, el moment més bonic va ser quan vam fer un viatge a Cantàbria amb les Escolles Viatgeres.

Com i on us veeu d'ací 10 anys?:

Maria i Elena: Què difícil és contestar! 27 anys...? Estudiant a València, vivint juntes en un pis i eixint de